

Discurs de Jordi Turull al Suprem, 12 de juny del 2019

written by Redacció Unilateral | 10 d'agost de 2019

President, senyora magistrada, senyors magistrats del Tribunal, en primer lloc, voldria fer meves les paraules del meu advocat en l'informe oral d'ahir i en tots els seus escrits i voldria fer ús d'aquest al·legat final, davant de tots vostès, des del meu respecte a tots als que estem aquí per manifestar la meva absoluta i total discrepància amb les acusacions. I dic respecte i discrepància, discrepància i respecte, perquè és el que sempre ha informat la meva vida particular i la meva activitat política. I com que estic aquí per la meva activitat política, vull començar per justament per això, perquè per a mi, no és fútil.

Perquè entenc que una gran part de l'origen, del mal de les acusacions cap a nosaltres és justament aquí. I és perquè confonen discrepància, crítica, protesta, amb atac i falta de respecte. I aquesta lògica de confondre la crítica amb la falta de respecte o amb l'atac només existeix en mentalitats molt poc segures de si mateixes o en mentalitats autoritàries. Mai existeix en sistemes segurs de si mateixos o en mentalitats d'arrels democràtiques.

Al llarg de la causa, hem vist com s'han assimilat crítiques al govern central amb falta de respecte i atac a l'Estat, està escrit. Hem vist com s'ha assimilat crítica al Tribunal Constitucional o a decisions judicials amb atac o falta de respecte al sistema judicial. Crítiques o protestes davant de la policia, amb atac a la policia. O, encara pitjor, expressions que són plenament habituals en l'escalfor del debat de la retòrica política s'interpreten per part de les acusacions com a crides a no sé quina retorçada incitació a la violència. Hi ha milers d'exemples tant en els escrits com en el que s'ha manifestat en aquesta sala per part de la

fiscalia. O és això, que es confon o es vol confondre crítica amb atac, o és que, directament, als independentistes se'ns vol aplicar unes regles del joc diferents de la resta de mortals. O les dues coses alhora. Que es la meva íntima opinió.

Tot els hi ha valgut, a les acusacions. No per saber què va passar o com va passar o per què va succeir sinó perquè es perpetuï, s'ha dit aquí, un escarment que, com algú va dir, guillotini l'independentisme. Costi el que costi. Encara que aquest "costi el que costi" consisteixi a retrocedir moltíssims anys i en el que és l'efectiva expressió de drets i llibertats fonamentals. Encara que aquest "costi el que costi" sigui interpretant les normes i les regles de joc de manera diferent si és per a uns o per a uns altres. Escoltar com van sentir la setmana passada, en boca de la fiscalia, que fer un referèndum és i serà delictes encara que s'hagi despenalitzat, senyories, fa pànic. Les facultats de Dret i el Congrés de Diputats ja poden parar màquines perquè el principi de legalitat ha passat a millor vida. I és que, tota l'acció de les acusacions ha destil·lat aquest propòsit d'escarment "costi el que costi".

A més tot això, revestit amb una falta de rigor sobre fets, dates, persones, llocs, organigrama, coneixement del funcionament de l'administració de la Generalitat de Catalunya o del Parlament que, sincerament, fa posar vermell. I això que afirmo, el tribunal ho pot comprovar perfectament perquè no és una qüestió d'opinió, és de constatació. Hem sentit expressions en aquesta sala, a tall d'interrogatori, parlant d'urnes, de manifestacions, de protestes, de declaracions d'un o d'un altre, de cartells a fanals que, sincerament, la gent de la meva generació, que ja som una mica granadets, jo pensava que només ho hauríem de conèixer pels llibres i per la història.

Senyor president, senyors membres de la sala, en aquest judici també està en joc l'amplitud que donem als drets i llibertats

fonamentals. Per a nosaltres i sobretot per als nostres fills. Perquè fer-se amb el relat, la interpretació de la fiscalia, els puc assegurar que retrocediríem a temps pretèrits. Perquè és inaudit que de la suma d'actes absolutament legals, lícits, de la suma de reunions absolutament habituals en política, o actes que, segons el legislatiu no mereixen retret penal, o la suma d'actes que consisteixen en l'exercici de drets i llibertats fonamentals es pretengui construir un dels delictes més greus que té el Codi Penal. No ens enganyem més. Anem al fons de l'assumpte. L'origen de tota aquesta causa i els fets jutjats només tenen una arrel i és política. I en aquesta sala alguns pretenen dilucidar un problema polític amb solucions penals. I les realitats polítiques, un polític les ha d'afrontar, i sobretot aquelles que són tan sòlides i esteses com la voluntat del poble de Catalunya a decidir sobre el seu futur polític. No es poden ignorar. No es poden prohibir com a tals. I encara menys, es poden castigar. Nosaltres sempre hem apostat pel diàleg, per buscar un acord. Sense diàleg és impossible arribar a un acord. I el govern de l'Estat sempre ens va oferir o el silenci o el menyspreu davant d'aquesta realitat, l'amenaça com a bandera, i la resignació com a camí. Tot i així, nosaltres hem insistit amb aquesta voluntat del poble de Catalunya a solucionar-ho a través d'una taula de diàleg. I el govern central la va voler afrontar asseient-nos al banc dels acusats. La Política (en majúscules) i el dret penal com a última ratio, en aquest conflicte de Catalunya, han passat a millor vida. I no, precisament, per nosaltres. I com ja vaig dir, a Catalunya la paraula resignació, no la coneixem. Tallant-nos el cap a uns quants de nosaltres, no s'escapçarà l'independentisme. Ni menys encara es traurà la voluntat de tants i tants catalans de decidir el seu futur polític. Només un mínim coneixement de la història de Catalunya, dels continus i cíclics embats a les seves institucions del govern que venen de molt enrere, cap a la seva llengua, cultura, etcètera... Tothom sap que no és així com es resolrà aquest conflicte. I molt menys escapçar la seva voluntat de ser i de decidir del poble de Catalunya. Els que

estem aquí asseguts som simples instruments del clamor que es viu a Catalunya. I no al revés, com han pretès relatar les acusacions.

Vull parlar de la societat catalana. Hi ha afirmacions que fan molt de mal. La societat catalana, pensi el que pensi, és una societat adulta. Té criteri propi. Té massa crítica. Insisteixo en el que vaig dir en el meu interrogatori: els catalans no són xais, i la violència mai, ni per acció ni per omissió, ha format part del seu codi de conducta. Com tampoc ha format part mai de la meva conducta, ni en formarà part mai. I mai és mai. I qualsevol acte, per aïllat que sigui, no només violent, també els incívics, han merescut i mereixen el nostre retret. Però que de l'excepció minúscula es vulgui fer la regla general és un insult a la societat catalana

Com vaig dir, davant d'una realitat, i una realitat tan extensa com aquesta, un polític té l'obligació i el deure de poder-ho ponderar tot per decidir com actuar. Tenint en compte totes les variables de l'equació. És el que vam fer. És el que jo vaig fer. El que no és just és, a aquestes alçades, intentar introduir variables al marge d'aquell context, variables que en aquell context no existien. Fixin-se en aquell moment: desig acumulat a Catalunya de poder decidir el seu futur polític, ratificat eleccions a eleccions; mobilitzacions increïbles a Catalunya absolutament pacífiques des de feia molts anys; compromís públic i evident de fer cas al mandat de les urnes; realitat jurídica que fer un referèndum no era delictes; possibilitat de fer compatibles les diligències judicials; ni un sol cas d'incitació a la violència; el precedent de com va ser la consulta de la jornada del 9-N i, sobretot, el caràcter cívic i pacífic permanent que hi ha a la societat catalana. Pensin el que pensin. I, a partir d'aquí, és com es va actuar. No com s'explica que preteníem, ni tots aquests relats que es pretenen introduir.

I, a partir d'aquí l'1-0. Però com es va viure l'1 d'octubre

en més del 98% dels punts de votació? Expliquem-ho. Molts testimonis ho han dit. Jo hi era. Les acusacions, no. Aquella jornada va ser viscuda pels ciutadans amb il·lusió. Es va viure amb emoció. Es va viure amb sentit de comunitat. Es va viure amb la sensació de participar en alguna cosa gran, que s'havia perseguit, durant molts anys de manera cívica i pacífica. Va ser una jornada d'afirmació. A favor de, no en contra de. A favor d'exercir de ciutadans. Durant molt anys ens omplíem la boca de què volien o no volien els catalans. Aquell dia, per fi, cada ciutadà tenia l'oportunitat sortint de casa, de manera lliure, individual, cívica, pacífica, de deixar clara la seva posició. Amb una papereta com a únic instrument posant una creu en un "Sí" o un "No", o deixant-la en blanc. No hi havia masses, ni turbes, ni tan sols hi havia gent. Érem persones. I hi havia ciutadans exercint de ciutadans. Això va ser l'1-0, en el més del 98% dels punts de votació.

I allà on alguns han volgut dir, parlant de mirades d'odi, jo li puc assegurar com ho han dit alguns testimonis, de milers i milers d'ulls brillants, d'emoció que els produïa poder participar en aquell referèndum. No hi va haver muralles humanes de violència passiva. Davant de la desproporció d'algunes actuacions policials, el que hi va haver a Catalunya van ser muntanyes de dignitat democràtica. Això va ser el que va passar l'1 d'octubre. I no un relat que, sincerament, com vaig dir en l'interrogatori de les acusacions del ministeri fiscal, un relat que em sembla delirant del que va passar.

Vull acabar aquest al·legat, si m'ho permet el tribunal, amb unes paraules de gratitud i de compromís que ho he escrit, ho he dit i vull dir-ho davant de tots vostès. Gratitud i compromís perquè és el que omple el meu ànim. I és tanta la gratitud i el compromís acumulats durant tots aquests mesos de presó que no hi ha espai per a res més. No hi ha espai ni per al rancor ni per al ressentiment contra res ni ningú per bajanades que s'hagin dit sobre nosaltres en tots aquests

mesos. I per injusta que sigui aquesta presó de tants mesos que acumulem. Gràtitud, en primer lloc, als nostres advocats i advocades, per la seva qualitat professional, per la seva humanitat: han anat molt més enllà del que se'ls pot exigir a àmbit professional. Infinita gràtitud a les milers i milers de persones que no han deixat que ens sentim sols en cap moment. Que ens han transmès tota la seva força. Que ens han donat suport i que ens han reivindicat. I encara més gràtitud per com ho han fet. Pel seu activisme positiu, sempre pacífic, per alta que fos la seva indignació de tal situació. El seu suport en forma de milers i milers de cartes, concentrant-se de manera constant en places, pujant muntanyes, corrent quilòmetres, fent castells davant de les presons, concentrant-se davant de les presons moltíssima gent donant-nos el "Bona nit", fos Nadal, Cap d'Any, etcètera. Fent concerts, cantant, a peu de carrer. Mai viuré prou anys per poder agrair tant a tantes persones.

I gràtitud infinita a la meua família (a tota). És el millor regal que m'ha brindat la vida. Ho deixo aquí. Ja saben el que els vull dir.

Acabo amb compromís. No vull enganyar ningú. Vaig arribar a aquest banc com a acusat per la meua activitat política. I sí, per les meues idees. I sí, perquè després de sortir de la presó per primer cop, no vaig renunciar a la meua activitat política. Vostè buscava diferències entre els que estem asseguts més al davant i els que estan al final: és aquesta. Estic aquí per les meues idees i perquè no vaig renunciar a la meua activitat política. I no ho dic jo. S'ha escrit indissimuladament durant la instrucció.

I mirin, la política, l'he viscuda i la visc com una vocació. Cadascú té la seva. Jo l'he viscuda com una vocació des de molt jove. Vocació de servei als altres. Soc un enamorat de Catalunya i li he dedicat els millors anys de la meua vida a treballar, honestament, en el que he cregut que era millorar el benestar i el progrés dels ciutadans de Catalunya.

Evidentment que, com a humà que soc, amb tots els encerts i moltíssims errors que es puguin trobar. Però les meves conviccions són molt profundes. Però el fet que les meves conviccions siguin molt profundes és el que sempre m'ha ajudat a entendre que hi hagi gent que tingui les mateixes conviccions, tant o més profundes, en un sentit contrari al meu. Durant tots els anys que he tingut l'honor de ser diputat al Parlament de Catalunya m'he dedicat bàsicament a una cosa (en poden ser testimonis totes les forces polítiques): M'he dedicat al pacte i a l'acord; discrepància i respecte. És al que jo m'he dedicat. I quan vaig tenir l'honor de ser conseller de la Presidència de la Generalitat, vaig arribar per a això mateix, també: respecte i discrepància, acord i voluntat d'acord. I sí, senyories, he arribat a aquesta bancada dels acusats, defensant pacíficament i democràticament la independència de Catalunya. Soc independentista, no ho amagaré. Ho soc i ho seré. Defensant el dret a l'autodeterminació de Catalunya. Ho he defensat, ho defenso i ho defensaré. Però també defensant que no hi ha un camí per al diàleg; el diàleg ha de ser sempre el camí. I m'aixecaré d'aquest banc, acabarem aquest judici i els puc assegurar que estaré més convençut i més compromès que mai amb aquests ideals, amb aquests objectius, amb aquestes actituds. Amb aquesta manera, la meua, d'afrontar la política. Més compromès que mai. Amb Catalunya, amb la voluntat dels ciutadans de Catalunya i més compromès que mai amb l'exercici dels drets i llibertats fonamentals. Perdonin-me l'emoció. Moltes gràcies per la seva atenció. I em sumo als millors desitjos al magistrat per la seva jubilació.

Moltes gràcies.

*****
*****

Podeu trobar l'original pronunciat en [castellà en aquest vincle](#).

Així mateix se n'estan distribuint versions en fins una trentena d'idiomes des de la següent petició, de la qual annexem les versions **alemanya** (<https://www.change.org/p/12429466/u/24903589>) i **anglesa** (<https://www.change.org/p/jean-claude-juncker-solidarity-with-catalonia-for-the-right-to-peaceful-self-determination/u/24915054>).